Adunarea din Antiohia

Adunarea din Antiohia

Noul Testament relatează despre diverse adunări locale. Cele mai cunoscute sunt cele care au primit o epistolă de inspiraţie divină, de exemplu adunarea din Efes, Colose, Tesalonic, Roma, Corint sau cele şapte adunări din Asia Mică. În legătură cu fiecare adunare avem anumite impresii despre starea lor, care fie ne îndeamnă, fie ne avertizează.

La citirea cărţii Faptele Apostolilor remarcăm o altă adunare, de la care putem învăţa. Este vorba despre adunarea din Antiohia, de unde a pornit Pavel în călătoriile sale misionare. Nu există o epistolă de inspiraţie divină către acei credincioşi, dar din indicaţiile din cartea Faptele Apostolilor deducem că era vorba despre o adunare vie, peste care se odihnea binecuvântarea lui Dumnezeu. Să ne ocupăm acum de aceste indicaţii.

Antiohia în Siria

Cine călătorea în primele decenii ale creştinismului de la Ierusalim, aproximativ 400 km. pe coasta Mării Mediteraneene spre nord, şi apoi se îndrepta spre est, ajungea în Antiohia din Siria, cel de-al treilea oraş ca mărime din împărăţia romană de odinioară şi capitala Siriei. Antiohia a luat fiinţă în anul 300 î.H. şi a fost întemeiată de Seleucos I. Nicator şi a fost numită după tatăl acestuia, Antiochus. În vremea primilor creştini, oraşul număra aproximativ 200.000 de locuitori şi avea o importanţă internaţională ca centru al filozofiei, al medicinei şi al retoricii greceşti. Pe lângă aceasta se desfăşura o intensă activitate de comerţ, care a atras pe lângă greci şi sirieni, şi mulţi iudei. Din păcate, oraşul era cunoscut şi pentru imoralitatea şi stricăciunea sa.

Era acesta locul potrivit pentru una din primele adunări creştine în afara Palestinei? Noi am fi ales probabil alt loc, dar lui Dumnezeu i s-a părut potrivit să ridice o mărturie luminoasă a Adunării lui Dumnezeu tocmai în acest oraş mare, caracterizat de imoralitate şi stricăciune.

Începutul mărturiei

Luca, scriitorul cărţii Faptele Apostolilor, ne dă indicaţii despre începutul mărturiei în Antiohia (Fapte 11.19-30). Ne amintim că, după omorârea cu pietre a lui Ştefan, a urmat o prigoană foarte dură şi mulţi iudei credincioşi au fost risipiţi. Unii dintre ei au ajuns în Antiohia şi au vestit acolo Evanghelia – la început numai iudeilor care locuiau acolo. Dar ulterior, câţiva au avut curajul să le spună vestea despre Isus Hristos şi grecilor, care locuiau în apropierea lor. Domnul a dat binecuvântarea Sa asupra predicii „şi un mare număr au crezut şi s- au întors la Domnul“.

Relatarea din Biblie este foarte sumară, dar fără îndoială este bine să ne aducem aminte ce impresie a făcut vestirea Evangheliei în acest oraş. Locuitorii din Antiohia îi cunoşteau pe concetăţenii lor iudei şi probabil şi unele lucruri din religia lor. Dar ce efect mare a avut în acest oraş fără scrupule Evanghelia! Cei care vorbeau despre un singur lucru: despre Isus Hristos, Domnul şi Mântuitorul lor, erau nişte fugari fără nume, şi nu vorbitori învăţaţi şi buni oratori. Aceasta a făcut impresie, încât mulţi au crezut ceea ce li s-a spus şi s-au întors la Dumnezeu. Astfel a luat fiinţă în acest oraş o adunare vie, care creştea.

Vestea despre lucrarea Domnului şi despre adunarea formată a ajuns la urechile adunării din Ierusalim. A fost ales un bărbat cu numele Barnaba, să viziteze credincioşii din Antiohia pentru a vedea ce lucrare începuse Domnul acolo. Barnaba avea premisele necesare pentru o astfel de lucrare. El era un levit, un cipriot din naştere, deci crescuse în străinătatea greacă, iar din punct de vedere spiritual citim despre el: „Era un om bun şi plin de Duhul Sfânt şi de credinţă“. Când a văzut ce se petrecuse în Antiohia, s-a bucurat din inimă şi i-a îndemnat pe credincioşi „să rămână cu hotărâre de inimă la Domnul“. Dar nu numai atât. Sosirea lui Barnaba a adus lucrării de vestire a Evangheliei un nou avânt. Luca ne spune că „o mare mulţime a fost adăugată la Domnul“. Adunarea a crescut deci mai departe.

Barnaba a recunoscut că o adunare în dezvoltare nu poate trăi numai din vestirea Evangheliei, ci are nevoie şi de învăţătura sănătoasă. Şi-a adus aminte de prietenul său Saul (mai târziu Pavel), care a primit o capacitate deosebită de învăţare de la Domnul. S-a decis repede şi a pornit spre Tars, aproximativ 200 km. pe uscat, pentru a-l aduce la Antiohia. Împreună i-au învăţat pe credincioşi; pentru început au rămas acolo un an de zile. Urmarea acestui fapt ne este descrisă ulterior în două capitole: „Dar Cuvântul lui Dumnezeu creştea şi se înmulţea... Şi erau unii profeţi şi învăţători în Antiohia, în adunarea care era acolo“ (Fapte 12.24; 13.1).

Caracteristici ale adunării din Antiohia

Din istoria formării acestei adunări se deduc primele două caracteristici importante ale unei adunări locale, care sunt neapărat necesare pentru o dezvoltare sănătoasă:

1. Implicare evanghelistică (misionară);

2. învăţătură sănătoasă despre adevăr pentru credincioşi.

Ambele existau în Antiohia. Râvna lor în vestirea Evangheliei era exemplară. Deja înainte ca Barnaba să vină la ei, au vestit vestea despre Isus Hristos şi altora, iar când Barnaba i-a sprijinit, au venit alţi oameni la credinţa vie. Adunarea a crescut. S-au adăugat oameni. Ce tensiune

trebuie să fi fost în acea adunare de a vedea pe cine a mai adăugat Domnul! Dar nu numai atât. Credincioşii au recunoscut necesitatea învăţăturii sănătoase. Saul şi Barnaba i-au învăţat un an de zile, iar când cei doi s-au întors la Ierusalim, au fost în mijlocul credincioşilor din Antiohia bărbaţi care puteau exercita atât slujba de profet, cât şi de învăţător.

Dacă ne privim noi astăzi în imaginea adunării tinere din Antiohia, mulţi dintre noi vom deveni trişti. Unde este implicarea evanghelistică de a duce mai departe vestea despre cruce oamenilor pierduţi? Cum stau lucrurile cu mărturia noastră personală? Cum stau lucrurile cu activităţile noastre de evanghelizare? Cum stau lucrurile cu susţinerea lucrării misionare în alte ţări? Ne mirăm că adesea, de ani de zile, nu mai vin oameni în adunare? A ne scuza prin faptul că nu mai trăim în primii ani ai creştinismului, este cam simplu. Exemplul credincioşilor din Antiohia să ne facă tuturor curaj să începem din nou să spunem oamenilor vestea bună. Desigur, nu vrem să trecem cu vederea faptul că şi astăzi sunt încă mulţi fraţi care se implică pentru răspândirea Evangheliei. Ne putem bucura cu toată inima de aceştia şi să ne lăsăm impulsionaţi, dacă noi înşine probabil am neglijat această lucrare.

Cum stau lucrurile cu slujba de învăţător şi de profet? Şi aici putem recunoaşte cu mulţumire că Domnul dă Adunării Sale şi astăzi aceste daruri. Totuşi, putem recunoaşte unele comportamente greşite. Care este cauza pentru care mulţi credincioşi duc lipsă de un fundament al învăţăturii, încât rămân deschişi la învăţături noi şi străine? Unde este slujba de profet, care Îl face pe Domnul mare pentru inimile noastre şi să ardă pentru El? Încă o dată: noi suntem mulţumitori pentru tot ceea ce ne dă El în adunarea locală, dar totuşi recunoaştem că stăm cu mult în spatele exemplului acelor creştini de la început.

O a treia caracteristică a unei adunări locale sănătoase o deducem tot pe baza exemplului fraţilor din Antiohia. Credincioşii de acolo se rugau. Barnaba şi Saul urmau să fie trimişi într-o slujbă specială. Se pare că fraţii din Antiohia au căutat la această întrebare claritate înaintea Domnului şi de aceea s-au plecat în rugăciune comună. După ce Domnul le-a arătat calea pe care trebuiau să meargă cei doi, fraţii şi-au pus mâinile peste ei (adică s-au identificat cu ei) şi le-au dat drumul (Fapte 13.2, 3).

O adunare locală sănătoasă va fi mereu în rugăciune. Un frate a spus odată foarte bine: pulsul unei adunări poate fi măsurat la ora de rugăciune. Câte nevoi sunt într-o adunare locală şi în lucrarea Domnului! Cât motiv avem să aducem împreună înaintea Domnului nevoile multiple din vremea noastră, pentru a recunoaşte calea Domnului! Rugăciunea personală este fără îndoială de mare importanţă, dar în legătură cu rugăciunea comună ca şi adunare stă o binecuvântare şi o promisiune deosebită. Să învăţăm şi în această privinţă de la credincioşii din Antiohia!

A patra caracteristică o găsim în slujba din interiorul adunării locale prezentată tot în exemplul celor din Antiohia (Fapte 13.2). Nu ni se spune în amănunt în ce consta, doar că era o slujbă pentru Domnul. Fiecare slujbă după voia lui Dumnezeu este pentru El, fie că este pentru credincioşi, fie pentru necredincioşi. Fără îndoială, în fiecare adunare locală sunt o mulţime de slujbe, care trebuie făcute. Pentru aceasta nu trebuie să ne gândim numai, şi poate nici măcar în primul rând, la slujba din Cuvânt, ci slujba pentru Domnul poate consta în nevoi foarte practice, pe care nu trebuie să le enumerăm detaliat aici. Fiecare se poate lăsa folosit de Domnul în acest mod; de aceea să ne lăsăm încurajaţi de comportamentul acestor tineri credincioşi să ne punem tot mai mult la dispoziţia Domnului nostru.

Dificultăţi în Antiohia

Adunarea tânără din Antiohia nu a rămas scutită de greutăţi. Aşa a fost odinioară, aşa este şi astăzi. Dar şi aici putem să învăţăm ceva. Prima problemă a apărut în Fapte 15. Au venit din Iuda la Antiohia nişte bărbaţi care au învăţat că credincioşii pot fi salvaţi doar atunci când se lasă circumcişi. Această întrebare a iscat discuţii, în care atât Pavel, cât şi Barnaba au luat o poziţie hotărâtă faţă de aceşti ispititori. Dar o unitate nu s-a putut obţine. Ce era acum de făcut? Urmau să se despartă în ceartă? Nu, ci s-a decis să se ceară sfat de la apostolii şi bătrânii din Ierusalim. Pavel şi Barnaba au fost trimişi împreună cu alţii, pentru a prezenta problema adunării din Ierusalim. Acolo, problema a fost cercetată şi după o cugetare adâncă asupra ei a fost trimisă o epistolă la Antiohia, care conţinea un răspuns decisiv. Împreună cu câţiva fraţi din Ierusalim, fraţii din Antiohia s-au întors, pentru a citi adunării epistola. Care a fost reacţia? Cuvântul lui Dumnezeu relatează foarte simplu: „Şi, după ce au citit-o, s-au bucurat pentru mângâiere“ (Fapte 15.31).

Problema celor din Antiohia nu este problema noastră astăzi. Dar din comportamentul acestor credincioşi putem totuşi învăţa că ei s-au simţit uniţi cu adunarea din Ierusalim şi nu s-au privit ca adunare izolată şi independentă, care putea reglementa singură această problemă. Ei au primit cu bucurie epistola ca un ajutor al fraţilor lor din Ierusalim şi nu au început din nou cu discuţii lungi. Cuvântul lui Dumnezeu nu cunoaşte nici astăzi, în secolul al XXI-lea, adunări locale independente, autonome. Acestea, conform învăţăturii din Noul Testament, sunt legate unele de altele şi pot să se ajute reciproc, fără ca acest ajutor să fie privit ca o intervenţie din afară.

O cu totul altă problemă ne este descrisă la sfârşitul capitolului 15 din Faptele Apostolilor. Pavel şi Barnaba au dorit din nou să plece în călătorie. Dar a existat din păcate o diferenţă de păreri între aceşti doi slujitori deosebiţi ai Domnului. Barnaba dorea să-l ia împreună cu ei pe nepotul său Ioan Marcu, care îi părăsise în prima lor călătorie misionară. Pavel considera că acel tânăr nu era potrivit pentru lucrare. Cei doi nu s-au putut pune de acord, şi astfel drumurile lor s- au despărţit. Barnaba l-a luat pe Ioan Marcu, în timp ce Pavel l-a luat pe Sila ca şi însoţitor de călătorie.

Cum s-au comportat fraţii din adunarea locală? Nu citim nimic că ar fi intervenit în diferenţa de păreri a celor doi. Au simţit că aceasta era o problemă între Domnul şi slujitorii Săi? Este remarcabil că la sfârşitul fragmentului citim: „Pavel, alegând pe Sila, a plecat, încredinţat de fraţi harului lui Dumnezeu“ (versetul 40). Despre Barnaba nu se spune acest lucru. Nu cunoaştem amănuntele, dar recunoaştem că Pavel şi Sila au pornit în călătorie de comun acord cu adunarea locală din Antiohia. Slujitorul este răspunzător înaintea Domnului, dar caută acordul fraţilor, de unde îşi face slujba: să învăţăm acest principiu din acest exemplu.

Primii creştini

Cu siguranţă, cei din Antiohia nu au fost primii creştini credincioşi. Dar despre ei se dă mărturia că „ucenicii au fost numiţi creştini pentru întâia dată în Antiohia“ (Fapte 11.26). Se pare că oamenii din vremea lor le-au dat acest nume. Nu vrem să speculăm care ar fi motivele, dar un lucru pare să fie foarte clar: ei au primit acest nume, pentru că s-au recunoscut de partea lui Hristos şi pentru că se putea vedea ceva din El în ei. Astăzi se numesc mulţi oameni creştini, fără să fi avut o întâlnire personală cu El. A te numi creştin nu este astăzi ceva deosebit. Dar cu siguranţă, a-L arăta zilnic pe Hristos în viaţa de zi cu zi este ceva deosebit. Aceasta este o provocare zilnică. Văd oamenii în noi, în mine şi în tine, ce înseamnă să aparţii lui Hristos? Să nu evităm această întrebare. La ucenicii, care L-au însoţit pe Domnul Isus pe acest pământ, se putea vedea „că au fost cu Isus“. Comportamentul lor este exemplar pentru noi astăzi.

În încheiere vrem să reţinem că putem învăţa multe de la credincioşii din acea adunare tânără. Dumnezeu îi pune înaintea noastră ca un exemplu încurajator, ca şi noi să ne comportăm aşa.

clickbible.org